

Robert Louis Stevenson

Strania poveste a doctorului
Jekyll și a domnului Hyde

The Strange Case of
Dr. Jekyll and Mr. Hyde

- ediție bilingvă
română-engleză
- variantă prescurtată

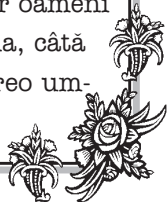

Capitolul 1

Povestea uşii

Domnul Utterson, avocatul, era un bărbat cu înfăţişare aspră, niciodată luminată de vreun zâmbet; cu un stil de conversaţie glacial, limitat şi stânjenit; cu o atitudine conservatoare; anost, nesfârşit, mohorât, arid şi, cu toate acestea, întrucâtva atrăgător. La adunările între prieteni, unde vinul îi era pe plac, avea în ochi o strălucire deosebit de umană, ceva care nu se regăsea în felul lui de a vorbi, dar care se exprima nu doar prin aceste semne tăcute ale chipului său de după cină, dar mai adesea şi mai vădit în faptele vieţii sale. Era sever cu el însuşi; bea gin atunci când era singur, pentru a-şi înăbuşi pasiunea pentru lucrurile vechi; şi deşi îi plăcea teatrul, nu trecuse pragul vreunui de mai bine de douăzeci de ani. Manifesta însă o indulgenţă făţişă faţă de ceilalţi; uneori se mira, aproape cu invidie, de tensiunea puternică a spiritelor implicată în faptele lor rele şi era, în orice caz, mai curând înclinat să ofere ajutor decât să blameze. „Aprob erezia lui Cain“, obişnuia să spună, în mod bizar, „şi îl las pe fratele meu să se condamne în felul lui“. În chipul acesta, avea deseori norocul să fie ultima cunoştinţă respectabilă şi cea din urmă influenţă benefică în vieţile unor oameni pe cale de prăbuşire. Şi faţă de unii ca aceştia, câtă vreme îl frecventau, nu a arătat niciodată vreo umbră de schimbare în conduita sa.

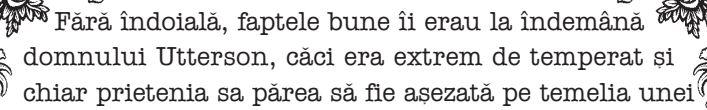

Chapter 1

Story of the Door

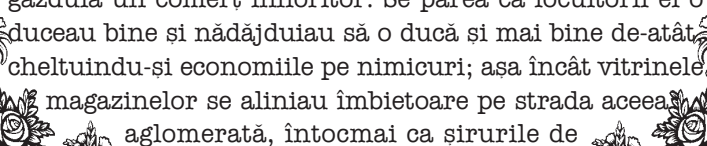
Mr. Utterson the lawyer was a man of a rugged countenance that was never lighted by a smile; cold, scanty and embarrassed in discourse; backward in sentiment; lean, long, dusty, dreary and yet somehow lovable. At friendly meetings, and when the wine was to his taste, something eminently human beamed from his eye; something indeed which never found its way into his talk, but which spoke not only in these silent symbols of the after-dinner face, but more often and loudly in the acts of his life. He was austere with himself; drank gin when he was alone, to mortify a taste for vintages; and though he enjoyed the theater, had not crossed the doors of one for twenty years. But he had an approved tolerance for others; sometimes wondering, almost with envy, at the high pressure of spirits involved in their misdeeds; and in any extremity inclined to help rather than to reprove. "I incline to Cain's heresy", he used to say quaintly: "I let my brother go to the devil in his own way." In this character, it was frequently his fortune to be the last reputable acquaintance and the last good influence in the lives of downgoing men. And to such as these, so long as they came about his chambers, he never marked a shade of change in his demeanour.

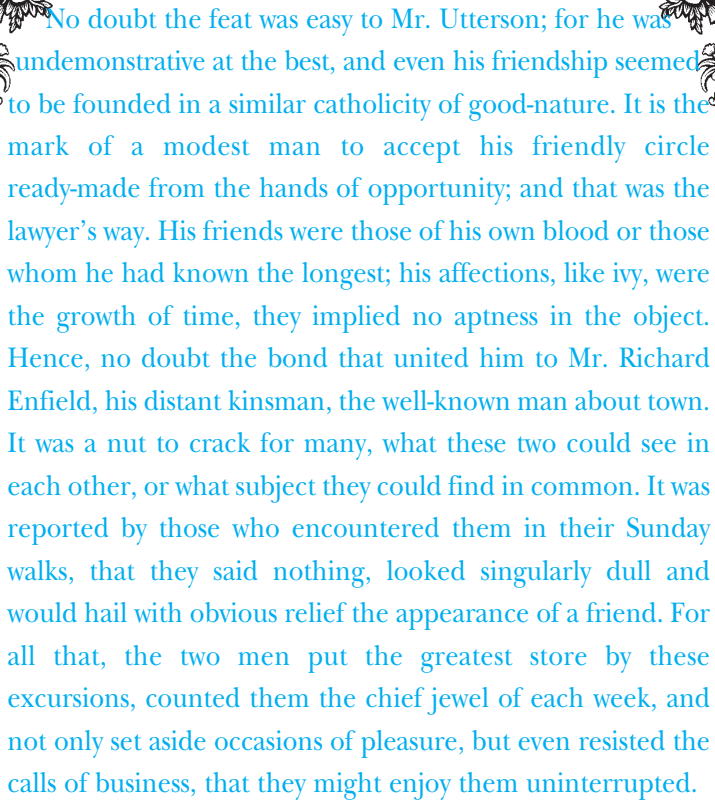

Fără îndoială, faptele bune îi erau la îndemână domnului Utterson, căci era extrem de temperat și chiar prietenia sa părea să fie așezată pe temelia unei similare lipse de prejudecăți dictate de bun-simt. E semnul distinctiv al unui om modest de a-și accepta cercul de prieteni așa cum este el zămislit de providență; și acesta era felul de a fi al avocatului. Prietenii săi erau de același neam cu el sau cei pe care îi cunoștea de foarte multă vreme; sentimentele sale, precum iedera, creteau odată cu timpul, nu solicitau nicio implicare efectivă. Așadar, nu putea fi pusă sub semnul întrebării legătura ce îl unea cu domnul Richard Enfield, ruda sa îndepărtată, personaj binecunoscut în oraș. Pentru mulți era un mister ce anume găseau acestia doi unul la celălalt ori ce lucruri puteau avea în comun. Cei care îi întâlneau în plimbările lor duminicale relatau că ei nu conversau, arătau deosebit de plictisiți și salutau cu vădită ușurare apariția unui prieten. Cu toate acestea, cei doi investeau mult timp în aceste incursiuni, le considerau a fi comoara de preț a fiecărei săptămâni și nu renunțau în favoarea lor doar la anumite prilejuri de distracție, ci chiar și la chemarea datoriei, pentru a se putea bucura de ele netulburati.

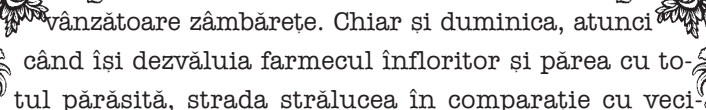
S-a întâmplat, într-una din aceste hoinăreli, ca drumul să-i poarte pe o străduță lăturalnică dintr-un cartier aglomerat al Londrei. Strada era mică și era ceea ce se poate numi o stradă liniștită, dar în zilele săptămânii găzduia un comerț înfloritor. Se părea că locuitorii ei o duceau bine și nădăjduiau să o ducă și mai bine de-atăt cheltuindu-și economiile pe nimicuri; așa încât vitrinele magazinelor se aliniau îmbietoare pe strada aceea aglomerată, întocmai ca șirurile de

No doubt the feat was easy to Mr. Utterson; for he was undemonstrative at the best, and even his friendship seemed to be founded in a similar catholicity of good-nature. It is the mark of a modest man to accept his friendly circle ready-made from the hands of opportunity; and that was the lawyer's way. His friends were those of his own blood or those whom he had known the longest; his affections, like ivy, were the growth of time, they implied no aptness in the object. Hence, no doubt the bond that united him to Mr. Richard Enfield, his distant kinsman, the well-known man about town. It was a nut to crack for many, what these two could see in each other, or what subject they could find in common. It was reported by those who encountered them in their Sunday walks, that they said nothing, looked singularly dull and would hail with obvious relief the appearance of a friend. For all that, the two men put the greatest store by these excursions, counted them the chief jewel of each week, and not only set aside occasions of pleasure, but even resisted the calls of business, that they might enjoy them uninterrupted.

It chanced on one of these rambles that their way led them down a by-street in a busy quarter of London. The street was small and what is called quiet, but it drove a thriving trade on the weekdays. The inhabitants were all doing well, it seemed and all emulously hoping to do better still, and laying out the surplus of their grains in coquetry; so that the shop fronts stood along that thoroughfare with an air of invitation, like rows of

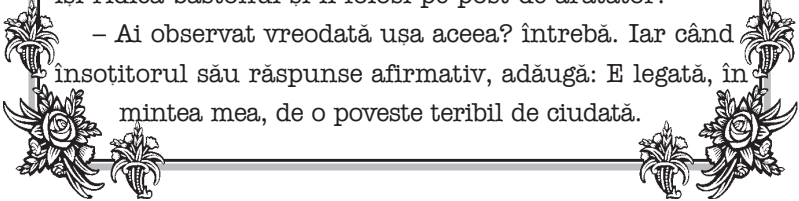

vanzătoare zâmbărete. Chiar și duminica, atunci când își dezvăluia farmecul înfloritor și părea cu totul părăsită, strada strălucea în comparație cu vecinătățile ponosite, precum un foc în mijlocul pădurii și, cu obloanele sale proaspăt vopsite, alăturările ei bine slefuite, curățenia ei generală și buna ei dispoziție, surprindea imediat în chip plăcut privirea trecătorului.

Într-un colț, șirul de uși mergând la stânga către est era întrerupt de intrarea într-o curte; și chiar în locul acela o alăturare de clădiri își înghesuia frontoanele în stradă. Erau înalte de două etaje, nu aveau ferestre, nimic în afara unei uși la parter și a unei frunți ascunse de zid decolorat în partea de sus; și purtau, în fiecare detaliu, semnul unei neglijențe îndelungate și dezgustătoare. Ușa, care nu era înzestrată nici cu sonerie, nici cu inel de metal, era scorojită și decolorată. Prostituatele se sprijineau prin colțuri și aprindeau chibrituri pe tăbliile zidurilor, copiii își arătau marfa pe trepte, școlarii își încercau bricegele pe tencuială și, vreme de o generație, nimeni nu se arătase ca să alunge acești vizitatori ocazionali ori să repare stricăciunile lăsate în urmă de ei.

Domnul Enfield și avocatul se aflau pe partea cealaltă a străduței, dar când ajunseră alături de intrare, primul își ridică bastonul și îl folosi pe post de arătător:

– Ai observat vreodată ușa aceea? întrebă. Iar când însoțitorul său răspunse afirmativ, adăugă: E legată, în mintea mea, de o poveste teribil de ciudată.

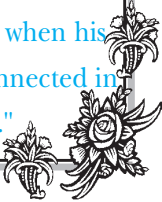

smiling saleswomen. Even on Sunday, when it veiled its more florid charms and lay comparatively empty of passage the street shone out in contrast to its dingy neighbourhood, like a fire in a forest; and with its freshly painted shutters, well-polished brasses, and general cleanliness and gaiety of note, instantly caught and pleased the eye of the passenger.

Two doors from one corner, on the left hand going east the line was broken by the entry of a court; and just at that point a certain sinister block of building thrust forward its gable on the street. It was two storeys high, showed no window, nothing but a door on the lower storey and a blind forehead of discoloured wall on the upper; and bore in every feature, the marks of prolonged and sordid negligence. The door, which was equipped with neither bell nor knocker, was blistered and distained. Tramps slouched into the recess and struck matches on the panels; children kept shop upon the steps; the schoolboy had tried his knife on the mouldings; and for close on a generation, no one had appeared to drive away these random visitors or to repair their ravages.

Mr. Enfield and the lawyer were on the other side of the by-street; but when they came abreast of the entry, the former lifted up his cane and pointed.

"Did you ever remark that door?" he asked; and when his companion had replied in the affirmative. "It is connected in my mind", added he, "with a very odd story."

— Serios? zise domnul Utterson, cu o ușoară schimbare a vocii, și care e aceea?

— Ei bine, e cam așa, răspunse domnul Enfield. Mă întorceam acasă de la celălalt capăt al pământului, cam pe la ceasul al treilea, într-o dimineată întunecată de iarnă, și drumul meu trecea printr-o parte a orașului în care nu vedeai realmente nimic altceva decât felinare. Stradă după stradă, toată lumea era adormită; stradă după stradă, toate erau luminate ca pentru o procesiune și toate la fel de părăsite ca o biserică... până ce am ajuns în acea stare de spirit în care asculti ce asculti și ajungi să-ți dorești să dai cu ochii de un polițist. Deodată, am zărit două siluete: una a unui omuleț care schiopăta în depărtare, înspre răsărit, și cealaltă a unei fete de vreo opt-zece ani, care alerga cât o țineau picioarele pe o stradă încrucișată. Ei bine, domnule, cum era de așteptat, odată ajunși la colt, cei doi se ciocniră; și apoi urmă partea îngrozitoare; căci bărbatul călcă netulburat în picioare trupul copilului și o lăsă urlând la pământ. Nu se auzea mare lucru, dar priveliștea era cumplită. Nu arăta ca un om; mai curând ca un bleștemat de monstru. Am strigat la el de câteva ori, am rupt-o la fugă, l-am apucat de gât și l-am adus înapoi, unde se strânseseră deja câțiva oameni în jurul copilului care urla. Era perfect calm și nu s-a opus deloc, dar mi-a aruncat o privire atât de hidoasă încât m-au trecut toate sudorile. Oamenii care se adunaseră erau chiar familia fetei și curând apărură și doctorul, care fusese chemat. Ei bine, copila nu se

